

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. C.**, narozený „x“,
bytem „x“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. 3838/DS/2017, JID 134076/2017/KUUK/MŠ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. 3838/DS/2017, JID 134076/2017/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bílina, Odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 29. 11. 2016, č. j. MUBI 29389/2016/OD/Ju (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dopustil tým, že dne 27. 6. 2016 ve 13:36 hodin na silnici č. I/13 v katastru obce Bílina (N 50°32'01.7'', E 13°45'29.6'') mu jako řidiči motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky „x“, byla hlídkou DI PČR naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C, v. č. 12/0022 rychlost 115 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ km/h, byla tedy jako nejvyšší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 111 km/h, přičemž maximální dovolená rychlost mimo obec je 90 km/h. Žalobce tedy překročil svým vozidlem nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 21 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dotčený přestupek byl ke dni 27. 6. 2017 prekludován, jelikož lhůta k projednání přestupku byla do 1. 10. 2016 jednoletá. K zakotvení jejího přerušování např. zahájením řízení, došlo až k 1. 10. 2016, a nikoliv k 1. 10. 2015. Upozornil, že v rámci správního trestání je nutné upřednostnit výklad nejpříznivější pro obviněného.
3. Konstatoval, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, jelikož zákonný účel měření rychlosti je zvyšování bezpečnosti silničního provozu (prevence), zatímco dané měření způsobem svého provedení sledovalo represí, neboť měření prováděli policisté skrytě v neoznačeném vozidle a nepůsobili tak preventivně na ostatní řidiče, přičemž veřejná moc by měla být v zásadě vykonávána transparentně. Důkaz o naměřené rychlosti je rovněž nezákonný z toho důvodu, že ze záznamu o přestupku je patrné, že policejní vůz při měření rychlosti překročil rychlostní limit, jelikož v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h jel rychlostí 100 km/h, aniž by užíval zvláštního výstražného světla modré barvy.
4. Zpochybnil ověření rychloměru, jelikož toto provedl výrobce rychloměru, ježto měl na udělení ověření svému výrobku ekonomický zájem a tudíž byl podjatý. Zároveň zpochybnil ověření užitého rychloměru z důvodu, že v době od získání ověření rychloměru došlo na dotčeném policejním voze vzhledem k běžné údržbě k výměně pneumatik, čímž byla změněna kalibrace rychloměru. Dále nesouhlasil s tvrzeními, že korekce měření rychlosti aplikací 3% odchylky v sobě zahrnuje i korekci případného porušení postupu měření dle návodu k obsluze rychloměru, jelikož daná odchylka kompenzuje pouze provozní podmínky jako je např. tlak, teplota a vlhkost vzduchu, a že nelze zpochybňovat schopnost policisty měřit rychlost, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60, a ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37.
5. Sdělil, že výrok napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neobsahuje všechna zákonná ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně chyběl odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o silničním provozu.
6. Uvedl, že správní orgán překročil svou pravomoc, když mu určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit pouze složenkou nebo převodem na účet, přičemž dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, jsou přípustné i další způsoby úhrady, zejm. platba v hotovosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Namítal, že z prvostupňového ani z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké znění dotčených právních předpisů bylo užito, a správní orgány se vůbec nezabývaly skutečností, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější.
8. Rovněž upozornil, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí upřesnil předmět řízení oproti jeho vymezení ve sdělení obvinění o GPS údaje místa spáchání přestupku, aniž by žalobce o tomto upřesnění předmětu řízení předem vyrozuměl a dal mu možnost se k této změně vyjádřit.
9. Uvedl, že odůvodnění zavinění ve formě vědomé nedbalosti je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jednou je konstatováno, že žalobce věděl, že překračoval nejvyšší dovolenou rychlost o více než 21 km/h a následně uvedl, že možná nevěděl, jakou rychlostí jel, ani jaký je v daném úseku rychlostní limit, což svědilo o nedbalosti nevědomé. Zároveň bylo konstatováno, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší, aniž by byl neurčitý právní pojem „přiměřené důvody“ blíže osvětlen, v tomto spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
10. Zopakoval námitky, jež uvedl v řízení o přestupku a konstatoval, že proškolení policisty ani ověření vlastností rychloměru neprokazuje, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru; k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015-37. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl jediný podklad, na jehož základě dospěl k závěru, že pokud došlo k pořízení záznamu o měření, muselo být měření provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru; k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33. Nedostatek důvodů spatřoval dále v tvrzení správního orgánu, že proběhla zkouška měření, aniž by toto své tvrzení doložil, a dále v tvrzení správních orgánů, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru, aniž by byl zjištěn skutečný průběh měření; k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26. Za nepřezkoumatelné považoval rovněž vypořádání své námitky o nepřípustnosti měření rychlosti v zatáčce správním orgánem, jenž k námitce sdělil, že je irelevantní, neboť měření rychlosti bylo provedeno za jízdy, což nemohl konstatovat, neprovedl-li návod k obsluze rychloměru, přičemž požadavek na přímost úseku měření, platí i v případě měření za jízdy; k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50. Nepřezkoumatelné jsou rovněž všechny úvahy správních orgánů o parametrech použitého rychloměru a způsobu měření, jelikož v tomto směru nebyl proveden jediný důkaz; k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75. Dále považoval za nepřezkoumatelné tvrzení, že z fotografie z měření lze seznat, že se nejednalo o zatáčku, jelikož chyběly úvahy správního orgánu, nebylo zjištěno, co je zatáčkou ve smyslu návodu k obsluze rychloměru a nebyla provedena žalobcem doložená mapka. Stejně tak tvrzení, že snímek z měření nevykazuje žádné anomálie, a proto jsou všechny odvolací námitky nedůvodné, neboť žalovaný neuvedl, jak dospěl k takovému závěru a co na daném snímku zkoumal. Rovněž nesouhlasil s tvrzením, že se mu nepodařilo prokázat svá tvrzení o nesprávném změření rychlosti, když správní orgán jeho důkazní návrhy odmítl. Upozornil, že v odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bylo zmatečně uvedeno, že žalobce překročil rychlost o 21 km/h, tedy ve výši blížíící se dolní hranici skutkové podstaty, ačkoliv ve skutečnosti se blíží horní hranici skutkové podstaty.

11. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k namítané prekluzi daného přestupku uvedl, že dle aplikovaného znění § 20 odst. 2 zákona o přestupcích byla lhůta k projednání přestupku zahájením řízení dne 23. 9. 2016 přerušena. Zdůraznil, že dle § 79a zákona o silničním provozu je cílem měření rychlosti zvýšení bezpečnosti provozu, aniž by byl stanoven způsob měření, přičemž je známo, že Policie ČR provádí měření v označených i civilních vozech. Zároveň je Policie ČR nucena z logiky věci překročit nejvyšší dovolenou rychlost, když má daného přestupce zastavit. Konstatoval, že použitý rychloměr má platné ověření. Dále sdělil, že u § 12 zákona o přestupcích není třeba, aby byl uveden v rozhodnutí a § 13 téhož zákona nebyl v daném případě vůbec aplikován. Uvedl, že pokutu bylo možné zaplatit jakýmkoliv způsobem, nejen uvedenou složenkou nebo bankovním převodem, jež jsou způsoby nejčastější. Podotkl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 11. 2016, tedy za platnosti zákona o přestupcích. Konstatoval, že doplnění GPS souřadnic v závorkách do prvostupňového rozhodnutí neodporuje zákonu a zavinění ve formě vědomé nedbalosti odpovídá skutečnosti, že žalobce je řidič a musí se řídit pravidly silničního provozu a věděl, že svojí nepřiměřenou rychlostí může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. K nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním osobních údajů sdělil, že se nejedná o námitky týkající se předmětné věci. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost.

Ústní jednání před soudem

13. Žalobce i jeho právní zástupce se z jednání soudu dne 7. 10. 2019 omluvili.
14. Právní zástupce žalovaného při jednání soudu v plném rozsahu odkázal na písemné vyjádření k žalobě.

Správní spis

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 11. 7. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem služby dopravní policie, Oddělením silničního dohledu KŘPU, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 27. 6. 2016 ve 13:36 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodin na silnici č. I/13, před exitem Liběšice v okrese Teplice, ve směru na Most, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb 3T, r. z. „x“, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec. Součástí tohoto oznámení byl mj. úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu, jeho řidiči a specifikaci překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, kdy žalobci na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 90 km/h, byla naměřena rychlost 115 km/h (po odečtení odchylky 111 km/h), dále i výstup z rychloměru výrobního čísla 12/0022, osvědčení pprap. „x“, jenž prováděl předmětné měření rychlosti, o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů RAMER 10 C, ověřovací list k rychloměru RAMER 10 C výrobního čísla 12/0022 a fotografie z místa spáchání přestupku. Osobní automobil tov. zn. Škoda Superb 3T, r. z. x, jehož řidičem byl dle předložených dokladů žalobce, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec více než o 10 km/h a o méně než 30 km/h, a to v úseku kde je maximální dovolená rychlost 90 km/h. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. Z výpisu evidenční karty žalobce soud zjistil, že od roku 2003 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 11 přestupků, z nichž 3 se týkaly překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 23. 9. 2016 oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání, následně zmocněnec žalobce nahlédl dne 24. 10. 2016 do spisu a nechal si z něj pořídit kopie, žalobce ani jeho zmocněnec se však bez omluvy nedostavili k ústnímu jednání konanému dne 3. 11. 2016. Dne 16. 11. 2016 zmocněnec žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně písemné vyjádření k podezření ze spáchání přestupku. Následně správní orgán prvního stupně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016. Dne 2. 1. 2017 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním dne 17. 2. 2017, načež dne 24. 8. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
21. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
22. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
23. Dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
24. Dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
25. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, kde je uvedeno, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“
26. V nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, je uvedeno, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

27. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, je konstatováno, že: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“*
28. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí v širokém spektru otázek, především v tom, že odůvodnění formy zavinění bylo nesrozumitelné, dále chyběl podklad pro tvrzení, že pořídí-li rychloměr záznam z měření, proběhlo měření dle návodu k obsluze rychloměru, přičemž nebyl zjištěn skutkový stav, aby bylo možné konstatovat, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a nedostatečně je odůvodněno i tvrzení, že měření neproběhlo v zatačce, což nelze z fotografie z výstupu rychloměru seznat a navíc nebylo zjištěno, co je zatačkou podle návodu k obsluze rychloměru.
29. Soud předesílá, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, jako tomu bylo v nyní posuzované věci, k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. V tomto směru lze shrnout, že je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není nutné, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.
30. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Odůvodnění formy zavinění spáchaného přestupku není nesrozumitelné, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí na str. 5 vyjádřil následovně: *“Pan P. C., nar. „x“, svým způsobem jízdy, kdy nerespektoval pravidla, které řidičům ukládá zákon o provozu na pozemních komunikacích, porušil zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí. Obviněný nedodržel jak míru povinné opatrnosti vyplývající z předmětných zákonných ustanovení, tak i míru opatrnosti, kterou jako řidič byl schopen v konkrétním případě vynaložit. Jedná se tedy o formu vědomé nedbalosti. Pan P. C., nar. „x“, byl povinen znát*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušné ustanovení § 18 odst. 3) zákona o provozu na pozemních komunikacích a věděl nebo měl vědět, že porušuje pravidla řidiče.“ I když je odůvodnění formy vědomé nedbalosti částečně matoucí, nejedná se o nesrozumitelnost, jež by měla za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť pro výrok rozhodnutí je podstatné, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.

31. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jelikož chyběl podklad pro tvrzení, že pořídí-li rychloměr záznam z měření, proběhlo měření dle návodu k obsluze rychloměru, přičemž nebyl zjištěn skutkový stav, aby bylo možné konstatovat, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a nedostatečně je odůvodněno i tvrzení, že měření neproběhlo v zatačce, což nelze z fotografie z výstupu rychloměru seznat a navíc nebylo zjištěno, co je zatačkou podle návodu k obsluze rychloměru. Soud k tomuto konstatuje, že správní orgán prvního stupně se v prvostupňovém rozhodnutí k uvedenému vyjádřil a to zejm. na str. 2 – „*Pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Měřicí přístroj totiž funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, a není tedy zaznamenána rychlost vozidla. Měřicí zařízení mělo platný ověřovací list, proběhla i zkouška měření a doba platnosti ověření rychloměru, ve spise je fotografie vozidla při měření včetně výstupu z měřícího zařízení a dle judikatury jde o podklady dostačující. Výhradu obviněného správní orgán neshledal důvodnou s tím, že základním předpokladem pro aplikaci závěru, že rychloměr zaznamenal rychlost a tedy metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření či ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, při nedodržení návodu rychlost vozidla zaznamenána není, na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Skutkový stav proto je nesporný a nebylo třeba jej doplnit dalším dokazováním. Nemohlo dojít ke zkreslení výsledku měření odkazem na možné odchylky a podklady, které byly ve správním spisu, včetně dokladu, že policista byl proškolen pro práci s rychloměrem, shledal dostatečnými pro posouzení věci. Správní orgán nesdílí názor obviněného, že měření se neuskutečnilo v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Důkaz návodem ve správním řízení nebyl proveden a je-li na správním orgánu, aby rozsah dokazování určoval, pak v tomto ohledu nikterak nepochybil. V souladu s tímto návodem zařízení obsluhoval policista, který je z obsluhy zařízení znalý a bylo doloženo, že pro obsluhu měřícího zařízení byl proškolen. Jestliže byl policista obeznámen s tím, jak měřicí zařízení obsluhovat, při této činnosti se návodem řídil a podle tohoto návodu jím bylo i postupováno, pak těmito důkazními prostředky bylo prokázáno, že rychlost vozidla byla změřena správně a výsledek měření je spolehlivým důkazem o rychlosti vozidla řízeného obviněným. Samotnou správnost měření ve vztahu k obviněným poukazovanému měřicímu úhlu lze dovodit ze skutečnosti, že předmětným rychloměrem byl pořízen fotozáznam. Vyhotovení fotozáznamu rychloměrem je vázáno na správnost průběhu celého měření. Pokud by totiž rychlost projíždějícího vozidla nebyla správně naměřena, došlo by automaticky k anulování celého měření, což se v daném případě nestalo, vozidlo bylo rychloměrem zachyceno a byl vyhotoven fotozáznam. Rychlost byla naměřena radarovým rychloměrem, jehož správnost měření byla ověřena ověřovacím listem.(NSS 6 As 229/2015-43). Námitku obviněného, že měření probíhalo v zatačce, správní orgán považuje za zcela irrelevantní, jelikož měření proběhlo za jízdy, kdy i měřicí vozidlo bylo v pohybu. Pro podporu řádného měření správní orgán odkazuje na pořízenou fotografii, která je součástí správního spisu a nevyvolává žádné spekulace ohledně zakřivení vozovky. Na základě návodu k obsluze k rychloměru RAMER 10 je nastavení parametrů pro měření z místa shodné jako pro měření za jízdy, zařízení RAMER 10 C provede automaticky korekci dle své vlastní rychlosti a vyhodnotí pak skutečnou rychlost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

měřeného vozidla. Měřidlo RAMER 10 je schopné měřit rychlost jak vozidlům v protisměru, tak i předjíždějícím vozidlům, pak však musí být dodrženy podmínky konstantní rychlosti měřicího vozidla a neměnit prudce směr jízdy. Pokud by měřící vozidlo nedodrželo požadovaný způsob jízdy, bylo by měření ihned vyhodnoceno přístrojem jako nesprávné a záznam o přestupku by nebyl uložen (NSS 10 A 225/2015-30).“

32. Soud podotýká, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí nelze zaměňovat s nesouhlasem s konstatovanými důvody rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.
33. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, plyne, že: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015.*“
34. K prekluzi dotčeného přestupku soud uvádí, že projednávaný přestupek byl spáchán dne 27. 6. 2016, tudíž až po účinnosti novely § 20 zákona o přestupcích, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích se roční lhůta k projednání přestupku přeruší zahájením řízení či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. V nyní posuzovaném případě bylo prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, vydáno dne 29. 11. 2016, roční lhůta byla tedy zachována a zároveň počala znovu běžet, přičemž žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím dne 24. 8. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Žalobcův výklad zmiňovaného omezení aplikovatelnosti nově zavedeného institutu přerušení běhu lhůty k projednání přestupku pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích, tedy po dni 1. 10. 2016, vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
35. Dle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
36. Dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu nejvyšší dovolená rychlost podle odstavců 3, 4 a 8 a nejvyšší dovolená rychlost stanovená místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích neplatí pro řidiče zpravodajských služeb, Generální inspekce bezpečnostních sborů a stanovených útvarů policie, Vojenské policie a celních orgánů, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Útvary policie stanoví ministr vnitra. Útvary Vojenské policie stanoví ministr obrany. Útvary celních orgánů stanoví ministr financí.
37. Ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č. j. 58 Ca 46/2009-37, vyplynulo, že: „*Výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není nezákonně získaným důkazem. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie České republiky (§ 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu). Není přitom ani nezbytné, aby takové policejní vozidlo mělo zapnuta zvláštní výstražná světla modré barvy, neboť § 18 odst. 9 citovaného zákona je k § 41 odst. 1 téhož zákona, podle něhož se má výstražných světél užívat, v poměru speciality.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. K námitce, že měření rychlosti nesledovalo zákonný účel zvyšování bezpečnosti silničního provozu, neboť měření prováděli policisté skrytě v neoznačeném vozidle a nepůsobili tak preventivně na ostatní řidiče a k nezákonnosti důkazu o naměřené rychlosti, z důvodu že policejní vůz při měření rychlosti překročil rychlostní limit, aniž by užíval zvláštního výstražného světla modré barvy, soud sděluje, že ačkoliv ostentativní měření rychlosti s viditelnou symbolikou Policie ČR působí preventivně na účastníky provozu, kteří jsou ve vizuálním kontaktu s takto označenými hlídkami, a zvyšuje tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obdobně působí na účastníky provozu i měření rychlosti policisty v neoznačených (civilních) vozech. Tento způsob měření má navíc ten efekt, že řidiči si nemohou být jisti, které civilní vozidlo jim může rychlost změřit, a tudíž preventivní funkce tohoto způsobu měření rychlosti má dopad na mnohem širší okruh řidičů. Soud se dále ztotožnil se závěrem výše uvedeného rozsudku, že na zákonnost měření rychlosti nemá vliv skutečnost, že neoznačený policejní vůz musel pro změření rychlosti žalobce rovněž překročit nejvyšší dovolenou rychlost.
39. Žalobce zpochybnil ověření použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10 C s ohledem na možnost, že ode dne získání ověření rychloměru došlo k výměně pneumatik měřicího policejního vozidla. Taktéž obecně zpochybnil závěr, že dotčený rychloměr je plně automatizovaný a v případě, že nastane chyba v měření rychlosti, není vůbec pořízen snímek. Soud k tomuto uvádí, že v daném případě se jedná o plně automatizovaný rychloměr, který v případě jakékoliv chyby měření nahlásí chybu a rychlost vůbec nezměří. Pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32). Ke zpochybnění ověření rychloměru s ohledem na pneumatiky měřicího vozidla viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřicím zařízením RAMER 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož *„výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřicím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“* Ověření rychloměru není rovněž zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o ověření radaru dle citovaného zákona, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku. V této souvislosti je nutno konstatovat, že měření rychlosti prováděl policista, jehož osvědčení o způsobilosti provádět měření s předmětným rychloměrem je součástí správního spisu. Podstatu odůvodnění žalobce výše uvedenou námitkou nezpochybnil.
40. Soud neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí postrádal výčet aplikovaných právních ustanovení dle § 68 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce. Výrok obsahuje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mj. odkaz na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, § 11 odst. 1 písm. b) a § 79 odst. 1 zákona o přestupcích. K žalobcem namítaným chybějícím ustanovením výroku ve smyslu § 12 a § 13 zákona o silničním provozu, soud konstatuje, že tato ustanovení se týkají jízdy v jízdních pružích a jízdy ve zvláštních případech, nebyla tudíž v dané věci aplikována. Pro úplnost soud dodává, že § 13 zákona o přestupcích nebyl v daném případě aplikován a aplikace § 12 zákona o přestupcích týkající se určení druhu a výměry sankce je součástí nikoliv výroku, ale odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 5.

41. Námitku, že z popisu aplikovaných zákonů není možné zjistit, o jakou časovou verzi daných zákonů se jedná, shledal soud nedůvodnou. Je standardní metodou v právních profesích specifikovat znění zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ či „v platném znění“. Žalobce ostatně nenamítal, že byl v dané věci aplikován neúčinný zákon. Jedná se tak o námitku v teoretické rovině, bez dopadů na nyní projednávanou věc. Stejně tak žalobce nenamítal, že by mělo být aplikováno některé konkrétní později účinné znění zákonů, jedná se opět o námitku hypotetické povahy.
42. K námitce upřesnění místa spáchání přestupku pomocí GPS souřadnic v prvostupňovém rozhodnutí oproti oznámení o zahájení přestupkového řízení bez předchozího upozornění a dání možnosti se k tomuto vyjádřit, soud sděluje, že se nejedná o změnu určení místa spáchání přestupku, nýbrž o upřesnění, a nadto se nejednalo pro žalobce o novou informaci, k níž se nemohl během správního řízení vyjádřit, když tato informace byla žalobci známa z výstupu z rychloměru, ježto byl součástí správního spisu, do kterého zmocněnec žalobce nahlédl a pořídil si z něj kopie.
43. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
44. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
45. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. října 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.